

РЕШЕНИЕ

№ 22261

гр. София, 03.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 08.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **241** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано по касационна жалба подадена от Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез юрк. Д., срещу решение № 4019/05.11.2025 г. по АНД № 11190/2025 г. на СРС, 132 състав, с което е отменен Електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба № [ЕГН], издаден от Агенция "Пътна инфраструктура" (АПИ), с който на Б. Н. А. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 300 лева за нарушение на чл. 139, ал. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на основание чл. 179, ал. 3, във вр. с чл. 187а, ал. 1 ЗДвП.

Касаторът поддържа, че решението е неправилно тъй като при безспорна фактическа обстановка, съдът е приложил неправилно материалния закон, като е приел, че е изтекла погасителната давност за административно-наказателно преследване. В тази връзка поддържа, че погасителната давност започва да тече от момента на издаване на ЕФ, а не от датата на регистриране на нарушението от ЕССПТ, тъй като ЕФ се генерира по-късно в електронната система, поради необходимостта от връзка с други електронни системи, от където се изтеглят данните за собственика/ползвателя на ППС, неговия адрес и т.н. Поддържа, че всяко действие на административния орган прекъсва давността, поради което е приложим не по-краткия давностен срок по чл. 80 НК (3 години), а този по чл. 81, ал. 2 НК (4 години и 6 месеца). Прави искане за отмяна на решението като неправилно и незаконосъобразно и постановяване на ново, с което ЕФ да бъде потвърден.

Ответникът по касационната жалба - Б. Н. А., чрез адв. Р., в писмено становище оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила въззивното решение. Претендира разноси.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения:

Производството пред СРС е образувано по жалба на Б. Н. А. срещу ЕФ № [ЕГН], с който му е наложена глоба за нарушение, установено от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП). В ЕФ е отразено, че на 13.03.2022 г. в 16,51 часа, че лек автомобил с марка „М.“, модел „Б 180 ЦДИ“, с рег. [рег.номер на МПС], за движение по път А-1 0+472, с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, не е заплатил дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗП.

В съдебното производство, СРС е изискал справка относно датата на издаване и история на обработка на обжалвания ЕФ, от която е видно, че ЕФ е издаден на 06.06.2022 г., както и че същият е бил връчен на нарушителя на 03.07.2025 г. При тези данни СРС е приел, че в случая са приложими сроковете, уредени в разпоредбите на чл. 80 и чл. 81 НК и че към момента е изтекъл срокът по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК (3 години) за преследване на нарушението, за санкциониране на което е бил издаден обжалваният електронен фиш. На това основание СРС е приел, че ЕФ следва да бъде отменен, а административнонаказателното производство да бъде прекратено.

Неправилни за изводите на СРС за изтекли срокове, в които може да бъде реализирана административнонаказателната отговорност. В тази връзка следва да бъде посочено, че в чл. 34 ЗАНН са уредени хипотези на срок за издаване на АУАН (три месеца от откриване на нарушителя, но не по-късно от 1 година от извършване на нарушението) и за издаване на НП (6 месеца от издаване на АУАН), които обаче не могат да намерят приложение в конкретния случай, тъй като ЕФ представлява своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции, който по своето правно действие съчетава в себе си функциите, както на АУАН, така и на НП, поради което за него не намират приложение нито сроковете по чл. 34 ЗАНН за издаване на АУАН, нито тези за издаване на НП.

Същевременно съгласно Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 на ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС, разпоредбата на чл. 11 ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в НК.

Независимо от горното настоящият съдебен състав намира, че в случая не намира приложение разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, съгласно която наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички останали случаи. Възбудено наказателно производство означава образуване на административнонаказателното производство, което безспорно е било образувано с издаването на ЕФ на 06.06.2022 г. Не се спори между страните, че нарушението е извършено на 13.03.2022 г., тоест административнонаказателното производство е възбудено в рамките на тримесечния срок по чл. 34 ЗАНН.

Действително ЕФ е връчен почти три години след издаването му, но това няма отношение към погасителната давност, тъй като както се посочи по-горе административнонаказателното

производство е образувано с издаването на ЕФ през 2022 г. Връчването на ЕФ има отношение към правото на защита на нарушителя да го обжалва, което в случая не е нарушено, както и за влизането в сила на акта. Предвид установеното по делото, че нарушението е извършено на 13.03.2022 г. към момента на разглеждане на делото пред СРС, както и пред настоящата съдебна инстанция, абсолютният давностен срок за административнонаказателно преследване не е изтекъл.

По изложените съображения съдът следва да се произнесе по съществото на спора по следните съображенията:

В хода на въззивното производство от страна на санкционираното лице не са постъпили възражения касателно съществото на спора, доколкото видно от релевираните с жалбата пред СРС доводи не се оспорва обстоятелството, че на посочената в ЕФ дата управляваното от касатора МПС се е движело по път А-1 0+472, с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, без да е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗП. Освен твърдението за изтекла давност, единственото друго възражение на жалбоподателя е за липса на дата на издаване на фиша, по което СРС се е произнесъл и правилно е преценил за неоснователно. Наведените в жалбата доводи за липсата на дата на издаване на СРС са обсъдени от съда, включително са събрани доказателства за датата на издаване на ЕФ.

Съгласно чл. 139, ал. 6 ЗДвП, водачът на пътно превозно средство е длъжен преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да заплати таксата по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗП в случаите, когато такава е дължима според категорията на пътното превозно средство, освен когато таксата е заплатена от трето лице. В чл. 179, ал. 3 ЗДвП, е посочено, че водач, който управлява пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗП, се наказва с глоба в размер 300 лева.

В процесния случай от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че Б. Н. А. е извършил посоченото в чл. 139, ал. 6 ЗДвП нарушение, като на дата 13.03.2022 г. е управлявал ППС, в обхвата на платената пътна мрежа без заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗП. Следователно от обективна и субективна страна се установява вмененото на наказаното лице административно нарушение, правилно квалифицирано от наказващия орган по чл. 139, ал. 6 ЗДвП.

Поради горното настоящата инстанция счита за изяснена и безспорна фактическата обстановка, и тъй като не е налице изтекла абсолютната давност за преследване на нарушението от датата на извършването му на 13.03.2022 г., решението на СРС като неправилно следва да се отмени и вместо него да се постанови друго по същество на спора, с което ЕФ да се потвърди.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН Административен съд - София град, XVIII Касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4019/05.11.2025 г. по АНД № 11190/2025 г. на СРС, 132 състав и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА електронен фиш № [ЕГН], издаден от Агенция "Пътна инфраструктура", с който на Б. Н. А. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 300,00 лева за нарушение на чл. 139, ал. 6 ЗДвП, на основание чл. 179, ал. 3, във вр. с чл. 187а, ал. 1 ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....ЧЛЕНОВЕ:

